

GRIONEL

Minilunar SFVA ● 03 ● octombrie 2020

Previous on SFVA

Joi, 3 septembrie, a avut loc tradiționala ședință a clubului. Sărbătorii lunii au fost prezidentul Mihai Cranta și *dom profesor* Emil Stanciu. Din fericire pentru Mihai, căzut în bobi să suporte el consumația luna asta, membrii SFVA nu s-au prea înghesuit în efectiv complet, prezenți la datorie fiind, în afara celor doi, Mircea Liviu Goga, Adi Roșianu și cel care vă relatează, desigur. Din nefericire pentru Mihai, cel puțin trei dintre cei prezenți sunt consumatori de lichide prețioase, așa că nota s-a umflat. Nu chiar cât bugetul unei manifestări, dar oricât... S-au făcut cadouri în cărți, iar cel mai interesant a fost cel al lui MLG care i-a dăruit lui Mihai cartea „Omul de Neanderthal” – o aluzie la o obiecție pe care el, ca cititor, a avut-o la volumul „Păstrătorul”, o aluzie care a sunat ca replica lui Mărgelatu către Buză de Iepure, înainte de a scuipa o coajă de sămânță: „Să mai înveți, mă, țică...”

Colțul fumătorilor

Colțul sticlarilor

Work in progress

Radu Honga

Lady Carmen

— Vai, doctore, dacă ai ști prin ce chinuri am trecut! a spus lady Carmen, intrând ca o furtună în cabinet.

A trântit ușa, a aruncat haina de blană pe un scaun și s-a așezat pe fotoliul din fața biroului.

Doctorul, un bărbat între două vârste, brunet, bine construit, tipul de actor care joacă în filme romantice, lucru care i s-a propus, dar n-a cadrat cu poziția lui de psihiatru renumit, s-a ridicat în picioare la apariția intempestivă a femeii, așezându-se, apoi, la loc, puțin intrigat.

— Vă ascult, a spus, mai mult pentru a o face să continue tirada, începută chiar la intrare.

Nu o cunoștea, dar prezentările se puteau face și puțin mai târziu. Nu era nici o grabă.

— Dar, nu mă întrebați datele personale?! s-a mirat ea.

— Încă nu.

— De fapt, datele din fișele personale sunt pentru pacienți. Nu am venit aici ca pacientă, că doar nu-s nebună. Doamne ferește! Eu am venit doar, așa, să vă povestesc și să mă liniștesc puțin. Să vă spun un secret...

S-a aplecat, cu aer misterios, peste birou, către urechea doctorului, iar acesta a ascultat-o, luând o mină serioasă.

— Sunteți singurul care știți și...

— Bine, dar nu știu nimic. Nu mi-ați spus nimic.

Lady Carmen a râș, arătând o dantură excepțională.

— Aveți dreptate. Încă nu știți.

Apoi, în șoaptă:

— Ne aude cineva? Aveți cumva microfoane ascunse? Casetofon? În cazul ăsta, nu sunt dispusă să vorbesc, ci doar să acționez

Psihiatrul s-a ridicat în picioare, afișând o mină tristă și ofensată.

— Stimată doamnă, îmi aduceți acuzații nedrepte. Mă jigniți fără motiv. Sunt un medic cunoscut și recunoscut

în acest cartier de peste 20.000 de locuitori și se știe că sunt de o discreție desăvârșită. Vin la mine tor felul de persoane celebre, personalități politice, culturale sau din administrație, și vă dați seama ce scandaluri ar putea izbucni dacă s-ar afla că au fost la un psihiatru.

— M-ați convins, a spus lady Carmen, puțin nervoasă, și s-a așezat pe fotoliu.

— O cafea? a întrebat, curtenitor, doctorul.

— Mai degrabă, un gin.

Doctorul a scos din bar sticla cu băutura solicitată, două pahare, și, cu deosebită dezinvoltură, a făcut oficiile de gazdă. Eleganța și distincția lui au avut darul să alunge orice suspiciune a ciudatei doamne.

— Ei, și acum, să încep, a rostit ea, sentențios, și a dat paharul peste cap. Până acum doi ani, am fost o femeie ca toate celelalte. Frumoasă, normală... și să vezi ce mi s-a întâmplat. Am primit o scrisoare de la un cunoscut indianist. Mă chema. Din curiozitate, m-am dus. Era pe moarte. M-a privit cu intensitate și m-a strâns cu putere de mână. ”Eu voi muri, dar geniul meu nu trebuie să se piardă, l-am auzit. Ți-l las ție” M-am mirat. Cum să mi-l lase mie?

Nici nu ne cunoșteam. Și nu lași talentul moștenire, ca pe un lucru sau ca pe o sumă de bani, nu-i așa? Ce crezi că s-a întâmplat? Nici nu-ți vine să crezi. M-a privit fix, vrând parcă să mă hipnotizeze, am simțit că leșin, capul mi s-a umplut de gânduri străine, am leșinat și m-am trezit peste câteva ore. Nu mai puteam de durere de cap. Când l-am văzut, indianistul era mort. Lângă mine. Nici eu nu știu de ce m-am bucurat atât de mult.

Doctorul a scos o pilulă calmantă dintr-o cutie și a înghițit-o fără apă.

— Spuneți!

— Ce să spun? Cred că ar trebui să iau și eu o pilulă.

— Spuneți mai departe. V-ați trezit din leșin și ați văzut indianistul mort.

Medicul i-a întins o pastilă și înainte de a putea să mai zică ceva, femeia a înghițit-o cu o nouă porție de gin.

— Ce să mai spun? De doi ani încoace, port în cap cunoștințele, personalitatea, amintirile și geniul celui decedat. Amintirile lui primează, în fața amintirilor mele. Îți dai seama ce amintiri poate avea un astfel de bărbat, fie el chiar și un celebru indianist. Iar eu, o biată femeie... Îți

imaginezi?... Și mi-a mai lăsat ceva. Un plic. Ceea ce am înțeles din scrisoare este că pot scăpa de coșmarul personalității fostului savant dacă găsesc pe cineva care să comunice cu mine, înțelegi?

— Nu prea.

Doctorul a mai înghițit o pilulă și s-a gândit că n-a avut niciodată un caz atât de greu. Din punct de vedere profesional, îl încântau cazurile complicate, dar acum nu avea nici un chef de așa ceva. Era obosit. Voia să doarmă.

După ce a scotocit câteva minute prin poșetă, printre mii de mărunțișuri, lady Carmen a dat la iveală scrisoarea.

— Uite ce scrie: “Dacă vei simți vreodată că îți bate inima mai tare sau tare de tot, astfel încât să te sperii, înseamnă că ai dat peste cel căutat. Lui poți să-i lași moștenire tot ce e în capul meu”. Necazul e altul. Scrie că există pericolul ca, odată cu transmiterea informațiilor de la indianist, capul celui găsit se umple și cu amintirile mele, ale lady-ei Carmen vreau să zic, iar eu am niște amintiri, mă rog... Să nu mai vorbim despre asta. Până acum, mi-a bătut inima în prezența mai multor bărbați, cu care m-am

și căsătorit. Pe rând, adică, înțelegi..., dar de personalitatea savantului n-am scăpat.

— Nu e plăcut pentru un bărbat să știe ce gândește o femeie.

— Ba da. Pentru bărbat e foarte plăcut, dar nu e practic pentru femeie. Devine manevrabilă... Dar, acum, gata! S-a terminat. Am găsit persoana pe care o caut.

— Serious?!

— Foarte serios. Evenimentul a avut loc ieri, când treceam pe stradă. Când el a trecut pe lângă mine, am simțit că îmi sare inima din piept de emoție.

Doctorul nu știa dacă e bine să aștepte faza a doua, când pacientul devine tot mai violent, sau să cheme, preventiv, ambulanța.

— L-ați urmărit pe cel care v-a făcut să vă bată inima mai tare?

— Da, doctore, l-am urmărit și l-am găsit! a spus lady Carmen și s-a ridicat în picioare.

— Dumneata ești!

S-a suit cu genunchii pe birou și l-a privit fix în ochi. Avea o privire seducătoare și, în același timp, hipnotică,

asemănătoare cu aceea a savantului mort.

— În sfârșit, necazurile mele se vor termina. Îmi pare rău de tine...

Doctorul nu a mai auzit urmarea frazei. Minte a i se umplea de cunoștințe străine, amintiri haotice, gânduri stranii, dorințe, totul pe fundalul nemăsuratei poftă de cercetare științifică a indianistului.

BULUK

de Viorel

Orionel 3 ● Conceput și redactat de Viorel Pîrligras

